

Ei ta ennast rõmusta,
Sest et teised usmata.
Wadder wata, walmis wiija
Polle küll weel jutto sees,
Agga ota, tulles hilja,
Olle agga nakkis mees,
Olle tulline ja kähko,
Kored wiista kolde tuhka,
Otši üles jutto tuum,
Sinno peas on hea ruum.

Paišto Pawel.

Külla wadder mäletab küllalt, et ma minnewa aastase kalendris lubasin jesi eddespidi kõnnelda, mis ma Paišto Pawli jures ollen kuulnud ja näinud; mis ep mäleta, ma tean, wadder pollegi tühhise nuppuga pois. — Roh, hea küll, siis ma wõttan warši jutto otša üles. Et aši kui dogi seggane ei olles, siis hakkas üdna muldisse järke pealt jutto eddasi korrutama. — Se lord, kui ma omma sõbra jures olin Heima-Maarja päwal, kus ma kogematta Wiso Hanso ja Pawli kõnnet pealt kuulsin ja nende piisusest mele haigusse selletamist nägin, ei olnud mul mitte aega Paištule siise minna, waid pidin

ašja tallitusse pärrast koo ruttama. Agga mo südda kihheles ikka selle üle mo sees, kuidas ma Pawliga awalikkult tuttaraks peafin sama; sest ma tahtsin hea melega teada, kuidas ta mees ommas maeas seadust peab, jutto peäl ja Wiso Hanso peistes näitas küll eesmenne mees ollwad. Neid mehhi on küllalt, kes ennast wäljas kõnneldes, imne, kui sureks tõhhaatwad, agga koddos on künal wacka al ja pükid parrafo arm — naese jalgas. Nacsed on küll imne maijad meeste pükisi jalga katsuma, sedda peab agga neile moistlikul wiisil keelma, sellepärast polle tarwis pükisi karristada. Agga meie läheme warši Paištule.

Se olli Wihli-pä, kui ma jälle tule tiwaste alla sain; ja tead küll, kuidas meil, kes allati pu-ma rangid taelas kanname, ikka neid päwi juttu aiamisse peale prugime, millal pu-ma tö seisab.

Kui Paištu oue-wärrawasse sain, olli mul warši niidagi tähhele panna, wärrawa olli eht tallo modi tehtud, aaga täieste tubli, seält sadist eesmenne wärrawa sammas läbbi käis, ollid silled pae-kiwid tihti üks teise wasto seatud, kinni wärrawa lahti käimisest sadist, kus post